

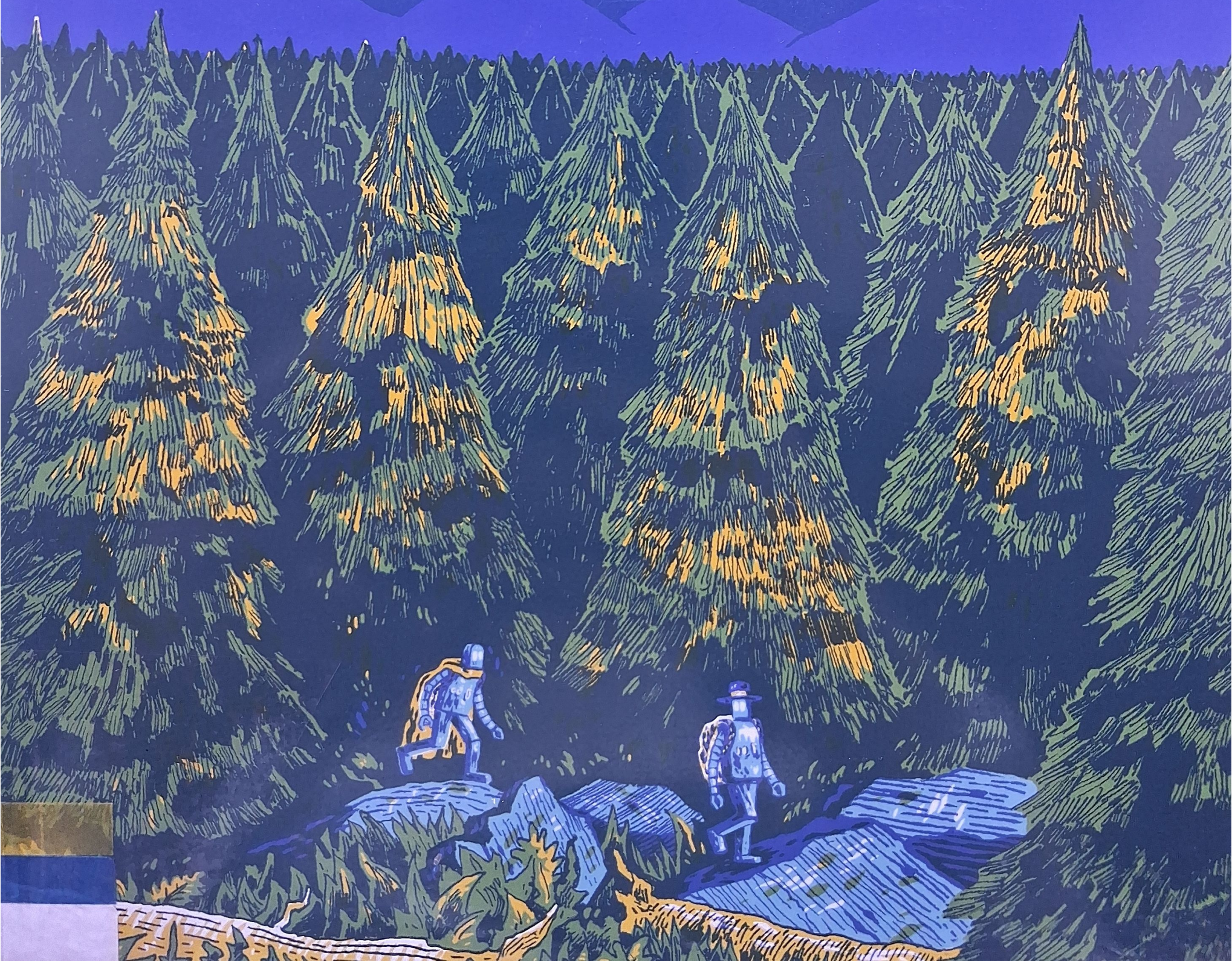
M 267 972

William & Meriwether

PODIVUHODNÁ ROBOTÍ EXPEDICE

Taťána Rubášová

Jindřich Janíček

Mohl bych okamžik odjezdu považovat za nejšťastnější chvíli svého života. Jsem totiž vědec a průzkumník, který zatím pořádně nic neprozkoumal. Všechny neznámé artefakty se sice dostávaly do mé laboratoře, ale já jsem se málokdy dostal mimo ni. Jenom ve mně nesnesitelně narůstala zvědavost. Co jsou zač ty nevysvětlitelné předměty, které se nacházely na našem území? Podnikal jsem drobné expedice, které nikdy neuspokojily moje bádání. Nikdy jsem se nedostal dostatečně daleko, abych zodpověděl otázku, kterou jsem si kladl stále častěji.

Odkud jsme přišli? Jak náš druh vznikl? Co stálo na prahu naší existence? Naše historie je krátká. Dokážeme ji bezpečně popsat jen několik staletí zpět. Přesto minulost nikoho příliš nezajímá. Všichni hledí vpřed. Do budoucnosti. Chtějí budovat a dobývat, rozpínat se a zlepšovat. Nemám nic proti pokroku, koneckonců používám v laboratoři nejmodernější vybavení. Ale mám za to, že každá stavba musí mít pevné základy. V tomto případě základní otázky: Kdy a kde to všechno začalo? A proč? Jaký máme smysl? Doufám, že se nám podaří najít alespoň nápovědu, pokud ne přímo odpověď. Naše společenství nás vysílá na první výzkumnou výpravu. Jsme historicky první, kdo se vydává za Velkou zed'. Nikdo se tak daleko ještě nedostal. Panuje obecné přesvědčení, že za Zdí není nic. A to nic chce právě naše civilizace obsadit.

Už nám nestačí naše „něco“.

Na expedici mi byl přidělen Meriwether. Je naprogramovaný jako neohrožený poutník, který se nezalekne ničeho. Nikde sice ještě nebyl, ale i tak ho pověst předchází. Upřímně, pro naši výpravu je cenným členem. I přes mé odhodlání totiž nepatřím mezi ty, kdo jsou považováni za odvážné.

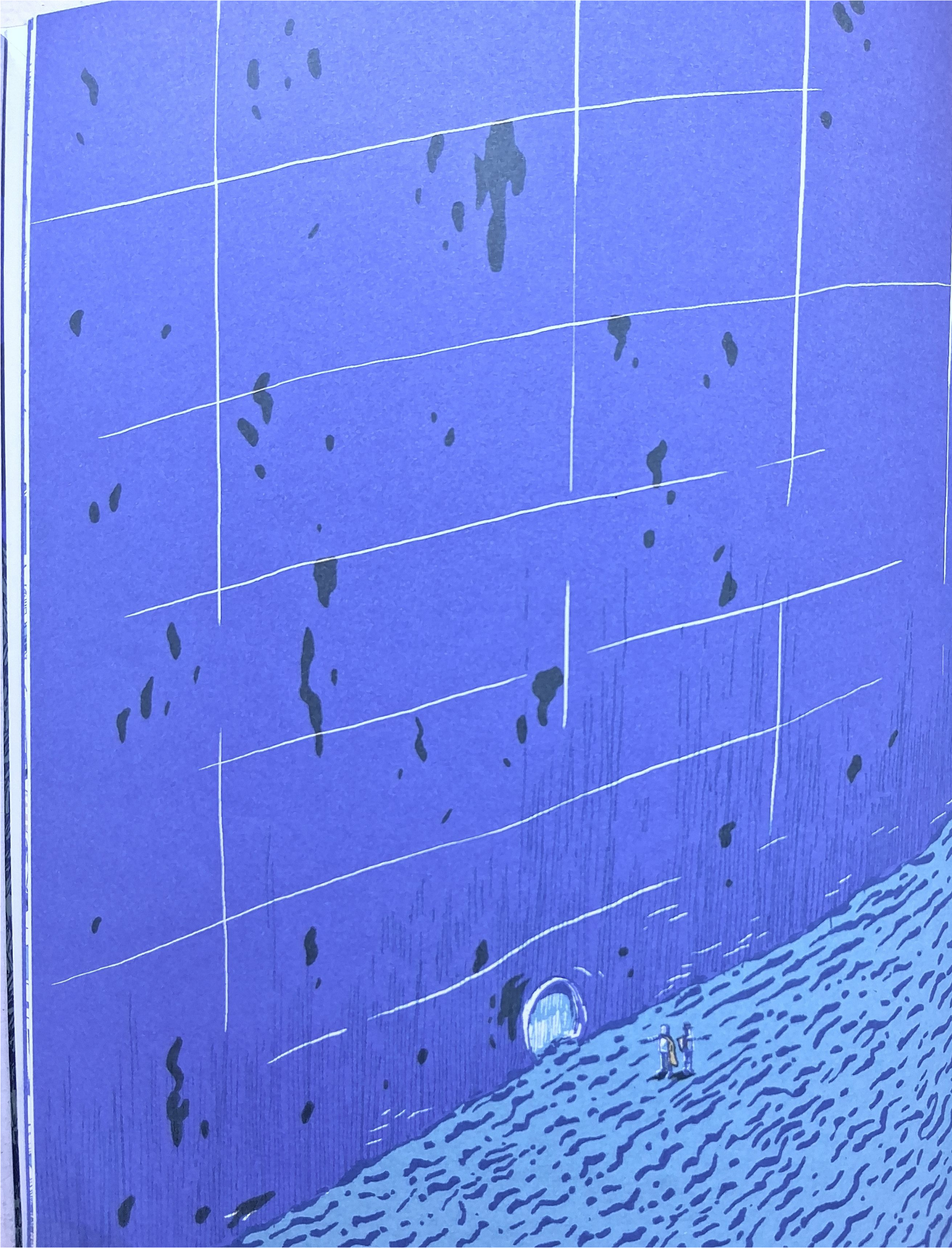
Mezi vědci platím spíš za rozvážného, tichého a přemýšlivého. Ano, proč to nepřiznat, někdy i bojácného. Meriwether by měl být mým pravým opakem. Za Zed' hledím s velkou nadějí, ale i s velkými obavami. Čeká nás něco zcela neznámého a neprobádaného. Za Zdí může čekat cokoliv. Co nikdo předtím nepotkal a nepopsal. Věci, které nemají jména. Je logické, že se jako vědec velmi těším. Ovšem jako já, William, se trochu bojím. V laboratoři jsem totiž narážel na věci, o kterých přesvědčivě dokážu říct, že nepocházejí z naší civilizace.

Naším primárním cílem je prozkoumat a zmapovat neznámá území. Zjistit, jestli jsou vhodná k dalšímu obývání. Dostat se tak daleko, kam nám to naše možnosti dovolí. Poprat se s čímkoliv, co naše cesta přinese, a vrátit se se vzorky k dalšímu zkoumání. Druhým úkolem je najít stopy původu našeho druhu.

William

(ten s pláštěnkou)

Poté, co jsme opustili Zed', putovali jsme dlouho. Tak dlouho, že jsme přestali vnímat čas. Zaznamenával jsem pouze povrchy. Podle ilustrovaných definic, které jsem našel v Docu, jsme prošli pouští, savanou i hustým lesem. Ten, jak se zatím zdá, je převažujícím prostředím v okolí Zdi. Zatím máme dostatek všeho potřebného: paliva i nadšení. Na kraji lesa jsme ale narazili na první nepřekonatelnou překážku.

Je jí voda v takovém množství, s jakým jsme se dosud nesetkali. Za vteřinu proteče slušných 200 tisíc kubíků. Pojmenoval jsem ji podle svého oblíbeného obchodu s technickým vybavením – Amazonka. Trochu mě těší, že rady si neví ani Meriwether. Pokácený strom k přemostění nestačil a skočit dokážeme pouze do vzdálenosti 8,95 metrů. Nejsme si jisti, zda by kontakt s vodou nebyl pro naši konstrukci fatální.

Meriwether se rozhodl k odvážnému kroku. Kroku do vody. Jeho ukazatele nehlásí poškození a pobízí mě k následování. Stále váhám. Podle svých zkušeností mám mnohem citlivější povrch než ostatní. Moji kolegové vědci tvrdí, že je to pitomost a že si vymýšlím. Zrezivění hned v počátku by ale ohrozilo naši výpravu. Nepodceňuji staré známé heslo: „K tuningu je potřeba dvou.“ Minimálně dva členy potřebuje i vědecká expedice.

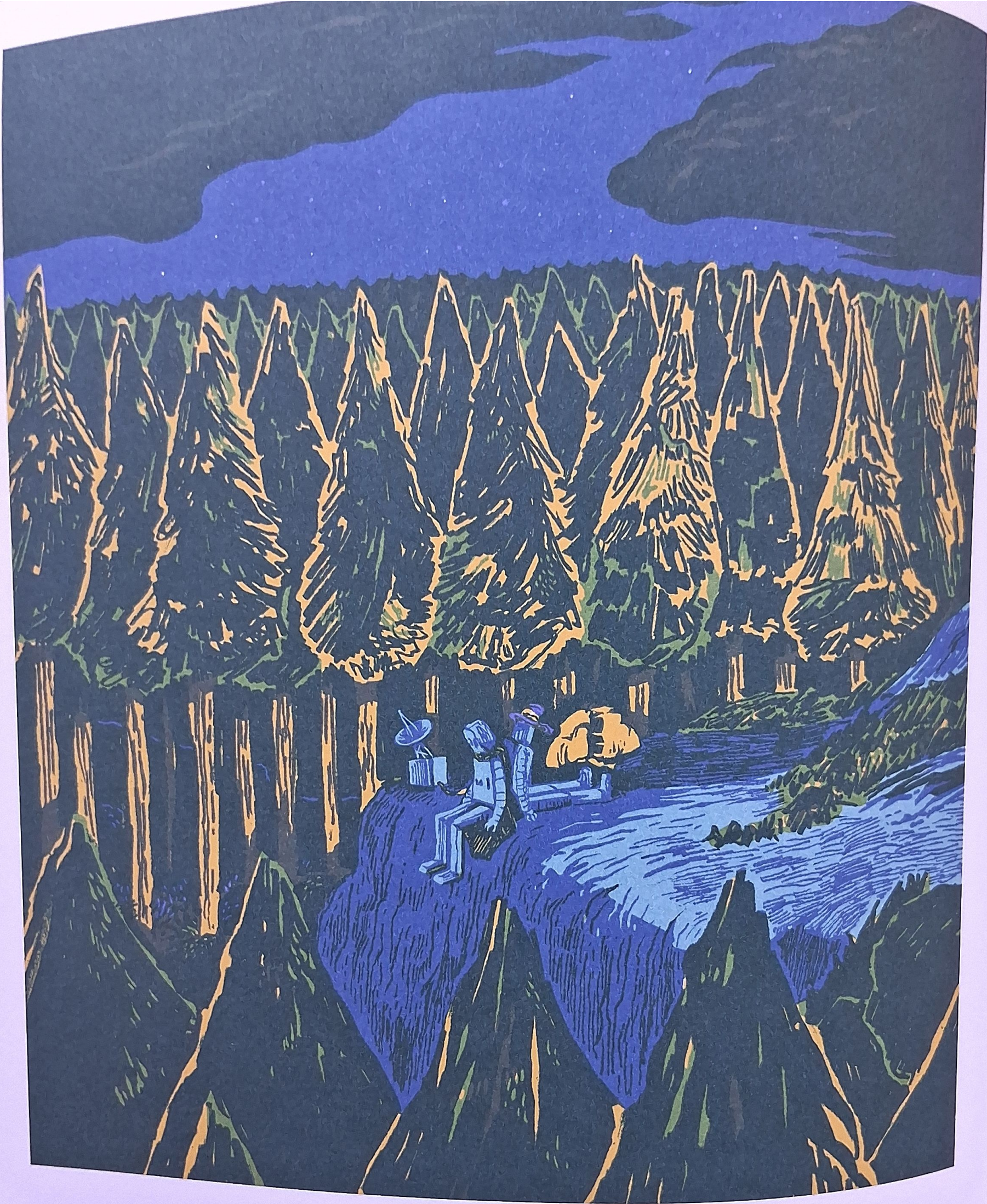

Amazonku jsme zdolali bez obtíží. Pod vodou nás ovšem čekalo velké překvapení. Spousta nových druhů, pro které je voda zcela přirozeným prostředím. Nevykazují žádné známky koroze. Pohybují se plynule bez nutnosti viditelných spojů, jako by jejich stavbu tvořil jeden díl. Jejich palivem může být syntetický materiál, protože se mi jeden z nich pokusil sníst pláštěnku. Neměl jsem čas na jejich detailnější analýzu.

Naléhal jsem na Meriwethera, abychom zůstali na místě a podrobili Amazonku zkoumání. Můj společník ale trval na vysušení, abychom zabránili destrukci. Moudře jsem ustoupil, abych předešel konfliktu. Na souši jsem zahlédl stejný druh, který se pohyboval pod vodou. Je tedy možné, že jde o obojživelníka, který zvládá oba živly. Vylepšení, které by bylo vhodným upgradem i pro naši civilizaci.

Posíláním zpráv jsme strávili celou noc. Signál je už velmi slabý a lesy spojení brzy přeruší. Upřímně se těším, až budeme od kontaktu osvobozeni. Nevím, jak to vysvětlit, ale pak pocítím svobodu. Naše technická vyspělost přináší mnohá pozitiva, ale neustálé sdílení všech informací mi nevyhovuje. Doma způsobuje sdílení nepotřebných dat zahlcenost, od níž si na výpravě rád odpočinu.

Pociťuji na sobě jistou opotřebovanost. Nejspíš za to může přemíra zážitků, které můj program potřebuje zpracovat. Meriwether je, zdá se, plný energie. Nechci k němu být neuctivý, ale nevnímá tolik podnětů jako já. Jeho baterie se proto vybíjí mnohem pomaleji. Ukazuje se, že náš tovární hardware se liší víc, než jsem si myslel. Nepřipadám si ale jako méněcenný. Každý z nás má jiné přednosti.